

# **ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ**

## **МАЛКОТО ВЕЛИКАНЧЕ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Имало не едно време, ами сега, в наши си дни едно момченце на име Коко, което нито взимало уроци по пиано, нито имало частен учител по рисуване, нито дори посещавало, представете си, курс по английски! Като всички обикновени деца Коко ходел на детска градина, имал си добър татко и весела майка, а също и една стара, та прастара баба, която по цял ден дремела край прозореца и от всичко най-много обичала да разправя на внучето си приказки...

Имал си Коко и много книжки с картинки и без картинки, в които се спотайвали какви ли не, една от друга по-необикновени и по-хубави истории. И ето, ще се изтърколи седмицата, ще дойде неделя и татко или мама ще прочетат на Коко по нещо от книжките, а пък бабата, понеже пак няма да си намери очилата, ще заразказва вечерта, преди внучето ѝ да заспи, някоя от своите си, бабешки приказки.

Тук му е мястото да кажем, че бабата на Коко знаела само три приказки и никога не можело да се разбере коя точно разказва: започвала да речем с „Малката кибритопродавачка“, а завършвала с „Червената шапчица“, или пък обратно. Обърквала бабата приказките, омесвала ги като бабина питка, но затова пък ги разправяла тъй хубаво, че накрая сама се приспивала, клюмвала нос и сладко-сладко се прозявала. А Коко се унасял в сън не толкова от приказките, които знаел наизуст, а от сладката прозявка на баба си...

И започвал Коко да сънува разни объркани сънища, да омесва историите от книжките с приказките на баба си. Вижда например как хитроумният Али Баба потегля с магаренцето си към гората на приказките, за да открадне от Ян Бибиян Златната ябълка. А насреща му се задава Снежанка! Оплаква му се тя, че тайно е влюбена в Храбрия оловен войник и затова, де кого срещне, пита и разпитва за него. И докато двамата си блъскат главите къде ли може да е изчезнал войникът, не и ли загинал в някоя приказна битка, по пътеката се задават, кой мислите — Хитър Петър и Червената шапчица. Вървят си те и се надлъгват, смеят се и им е толкова весело, че не могат да се разделят и да си иде всеки в своята приказка. Разказва и на тях Снежанка за неволята си, а Хитър Петър, нали е най-врял и кипял, предлага да потърсят помощ от Великаните. И всички, заедно с Коко — защото и той е там — тръгват да намерят великана Охо-Бохо, за когото из гората се носят слухове, че в страшен бой най-сетне се бил преборил с Тримата глупаци.

И тук сънят на Коко тръгва по нова пътечка. Защото, ако ме питате, най-много от всичко обича Коко сънищата за великани. Сънува Коко, че по земята бродят големи и добри великани и извършват разни големи великански подвизи. А заедно с тях броди и едно Малко великанче — и то не някой друг, ами самият Коко, и извършва малки великански подвизи. Но кажете ми, какви геройства могат да сторят великаните днес, когато няма вече нито змейове, нито зли вещици, нито дори глупави баби Яги, яхнали проскубани метли? И ето, скитат се великаните по широкия свят, търсят с кого да се сразят, да сторят едно добро на хората, а не срещат нито крилати чудовища, нито среднощни вампири, нито дори летящи чинии! Поне едно таласъмче да бе излязло насреща им, та да иде Малкото великанче да го пребори!

И тъкмо когато са на път да се отчаят — великаните също имат сърца! — те зърват в полето, че хората са закъсали с жътвата и бързо-бързо измислят една великанска машина, която вмигом ожънва златните ниви, смила зърното и изпича дъхави козунаци за децата! После, зарадвани, прогърмяват из речните клисури, виждат какви страшни поразии прави сушата, по-страшни от всякакви дракони, и начаса издигат великански язовири, та даже прибавят към тях и електроцентрали, за да си светят хората вечер и да гледат телевизия.

А какво ли не правят великаните в градовете! Промъкват се в хилядите лаборатории и конструкторски бюра и вредом изобретяват възможни и невъзможни чудеса, построяват свръхбързи звездолети и обикалят с тях космическите светове — търсят сред вселената други великани! А с тях, разбира се, е и Коко — Малкото великанче, защото за да стане едно малко великанче голямо, трябва да върви редом с големите!

След като се наситят на подвизи и геройства, великаните се връщат на земята, намират си някое скришно местенце, усамотяват се по великански и започват да съчиняват приказки за децата на хората.

И ето ти беда! Малкото великанче Коко тъкмо се е заловил да измисли най-хубавата малковеликанска приказка, а будилникът звъни и баба му го глади по челцето — време е да става за детската градина.

И още замаян от недосънувания си великански сън, Коко скача от креватчето си, търка очи с юмручета и първата му работа е да отърчи до вратата, където татко е отбелязал с молив височината му, и да провери дали не е порасъл през нощта с още някой и друг сантиметър.

Сетне облича отеснелите си дрешки, изпива млякото си, целува мама и татко и като всяко най-обикновено момченце тръгва с баба си за детската градина. Иззад жилищните блокове Слънцето се усмихва на Коко и Коко се усмихва на Слънцето. И в очакване да порасне, той си пее на ум, а много често и на глас една голяма малковеликанска песничка:

*Аз съм най-обикновено момченце,  
имам дървен кон и червено коланче,  
но никой не знае, ах, никой не знае,  
че съм Малкото великанче!*

*Един ден, когато порасна,  
света ще зачуди едно малчуганче,  
че никой не знае, ах, никой не знае  
какво ще стори Малкото великанче!*

*Днес крача по безкрайните улици  
и бия смело моето барабанче,  
а никой не знае, ах, никой не знае  
как хубаво е да си Малкото великанче!*

Броди ли броди Коко из улиците на големия град, внимателно разглежда и запомня всичко наоколо си, защото е съвсем сигурен, че един ден ще стане истински Голям великан, който ще извършва най-големи великански подвизи!

Защото, кажете ми, нали всички, дори великаните, някога са били малки деца, на които бабите-великанки са разказвали красиви великански приказки?

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.